

178 (a)
ваница изплака голямата си скръб.

От този ден момъкът стана мъж.

За да забрави, Иваница се отдаде с цялата си пламенна младост на борбата за великото дело за освобождение. В най-опасните битки, по най-изложени места, навсякъде изпъкваше неговата висока, стройна осанка. Стрелите скъсваха камшката на шлема му, или сваляха припореца на копие то му, но смъртта щадеше дрзновения борец. И с още по-необуздана смелост той водеше непобедимите си дружки към долината на Струма или на Искъра, от ъм бреговете на Понта към тия на южното море, от Адриановград до Средец...

Когато, след погрома ~~и~~ при Травна, Исак Ангел реши лично да поведе отново войските си, за да измие големия срам, той не посмя да навлезе в страшните хемски клисури и благоразумно мина покрай тях, за да излее целия си гняв срещу сръбския жупан, отнимайки му земите, които той си бе присвоил по време на Фридриховия поход. Накара го да се откаже от съюза си с българите и отиде към река Сава, да се срещне със своя тъст - краля на Венгрия.

Като научи за Исаковия подвиг Асен ~~изпращаше~~ дълго и весело се смя, докато си пое дъх и каза на братята си:

- Василевсът ми спести една война с Неман... Иначе аз трябваше да поведем хората си, за да освободя заграбените от сърбите наши земи...

Но по едно време сякаш щастие то поиска да напусне Асеновци. Във Визанс неочаквано се издигна един храбър и надарен воин - Константин Ангел, братовчед на императора. Откакто той бе назначен управител на Филиповградската област, българските войски не можеха вече да преминават в Долна земя. А това бе тяхната заветна мечта. Отново да прострат своите граници до трите морета.

С последни усилия Константин се мъчеше да закрепим загиващата империя. Можеби това бе мъжът, когото честните люде във ромейската държава чакаха от години. Жадуваният обновител...

Дали везните на сполуката се бяха вече свели към страната на византийците? Ала силна бе вярата в победата на правдата. Ден и нощ в Търново,